

KISS OTTÓ

A bátyám öccse

(Kóla)

Kiesett az egyik lencse a szemüvegemből,
és most nem látom visszatenni.

Ha felveszem a szemüveget,
akkor arrafelé nem látok,
amerre csavarozni kellene,
ha meg leveszem a szemüveget,
akkor a csavar helyét nem látom,
annyira homályos.

Mondjuk az sem volna jó,
ha valahogy mégis vissza tudnám csavarozni,
mert akkor is csak a bátyámat látnám vele,
ugyanis már napok óta kettesben vagyunk
délutánonként a lakásban.

Mostanában még a barátnője sem jön fel,
állítólag zavarja a legócsörgés.
Szerintem meg ilyesmi egyáltalán nem zavarja,
kedves lány, legalábbis a bátyámnál
biztosan sokkal kedvesebb. Ha mosolyog,
gödröcskék vannak az arcán,
és szinte mindig mosolyog.
Amikor utoljára volt itt,
akkor is nagyon kedvesen beszélt velem,
többször megdicsérte a rakétabázist,
amit építettem, és közben
megjelentek a kis gödröcskék az arcán.
Azt is mosolyogva mondta,
hogy mennyire megszemjázott,
és hogy legyen szíves, hozzak neki kólát,
még el is magyarázta, honnan hozzam,

nehogy itt vegyem meg a sarki boltban,
mert ott nem jó a kóla.
Végigmegyek a körúton,
a negyedik lámpasornál befordulok balra,
azon az utcán is végigmegyek,
és szembe találok magam a bolttal.
Na ott vegyem meg.

Láttam, hogy már nagyon szomjas,
rohantam hát, hogy minél hamarabb hazaérjek,
csak az volt a baj,
hogy mégis elég sok időbe telt,
mire ihatott volna szegény,
mert újra meg kellett tennem a távot,
ugyanis alighogy hazaértem,
vissza kellett fordulnom,
mert én sima kólát vettem,
ő meg csak a cukor nélkülit issza meg
– mondjuk, gondolhattam volna,
hogy egy ilyen lány vigyáz az alakjára,
ha már olyan szép van neki, már hogy alakból.

Persze ő továbbra is kedves volt,
nem kiabált, vagy ilyesmi, mint a bátyám szokott,
még annyit se mondott, hogy nahát,
gondolhattad volna, hogy egy ilyen lány
nem iszik sima kólát,
hanem mosolyogva elmagyarázta,
hogy miért jobb a cukor nélküli,
és hogy nem kell annyira sietnem,
mert közben ivott már egy kis vizet,
úgyhogy sokáig kibírja,
és egyébként is, ha futok,
akkor még le találok izzadni,
az izzadástól pedig megszomjazom,
és amikor hazaérek, iszom
egy nagy pohár hideg vizet,
és már kész is a baj, megfázik a torkom,
köhögni fogok, még az is lehet,
hogy kiveszik a mandulámat,
szóval csak nyugodtan sétáljak azzal a kólával.

Persze én rohantam a cukor nélküliért is,
hogy minél hamarabb ihassa,
ha már annyira megkívánta,
de hát azzal nem számoltunk,
se ő, sem én,
hogy a cukor nélküli drágább,
mint a sima,
szóval nem cserélik ki a boltban,
csak akkor, ha kipótolom,
kipótolni viszont nem tudtam,
mert az előző kör után
visszaadtam neki az aprót,
amit a pénztárostól kaptam,
így aztán harmadszorra is
el kellett mennem a boltba,
de ő még akkor is kedves volt velem,
mosolyogva számolta ki a pénzt,
és megint csak óvott a futástól,
nehogy bepárasodjon a szemüvegem,
mert a végén az orromig se látok el,
és ha el találnék esni, összetöröm magam,
szóval igazából akkor sem a kólát féltette,
hanem engem,
úgyhogy nagyon jó benyomást szereztem róla.

Arról meg tényleg nem ő tehetett,
hogy mire harmadszorra is visszaértem,
annyira eltelt az idő,
hogy közben haza kellett mennie,
nem tudott mit tenni szegény,
csak üzent a bátyámmal,
hogy nyugodtan igyam meg azt a kólát,
biztosan megszomjaztam a nagy rohangálásban,
ha akarok, persze hagyhatok belőle
a testvéremnek is,
de ő szerencsére nem kért,
viszont egyfolytában magyarázott, míg ittam,
megállás nélkül beszélt azon a kioktató hangján,
hogy miért nem veszem észre,
csak szórakozott velem az a lány,
mert valójában nem is volt szomjas,

csak azért küldött el engem annyiszor a boltba,
hogy ők kettesben lehessenek a lakásban,
és végül kettesben is maradtak órákig,
de hiába, mert vele is csak szórakozott,
mindenféle ravaszsgot bevetett
az igazi célja érdekében,
ám hogy mi az igazi célja,
azt még a bátyám se tudta megmondani,
csak az volt neki világos,
hogy a lányok állandóan trükköznek,
és kihasználják az embert.

A bátyám viszont ezt rosszul tudja,
a lányok egyáltalán nem trükköznek,
és lehet, hogy őt ugyan kihasználják,
de engem biztosan nem,
hisz így vagy úgy, de én például
most is kaptam egy ingyen kólát,
ráadásul cukor nélkülit,
és nem is volt túl hideg,
egyáltalán nem fáj tőle a torkom,
mert visszafelé jól átmelegedett a kezemtől.

Amúgy meg a kólásüveget
be lehet dugni az üres szemüvegkeretbe,
és most jöttem rá, hogy a keretet
össze is tudom rajta csavarozni,
mert a kiesett lencsével látom a csavarmenetet.

Igaz, a szemüveget már nem tudom feltenni,
de a kólásüveg távcsőnek így is kitűnően használható
– ha belenézek, a bátyám szinte ugyanolyan homályosan látszik,
mintha nem lenne a keretben semmi.

(Kesztyű)

Ma megtanultam kesztyűbe dudálni.

A bátyám mindig azt mondta,
hogy én nagyon el vagyok kényeztetve,
nekem soha semmi sem jó,
pedig inkább hálát adhatnék a sorsnak,
hogy van egy olyan bátyám, mint ő,
és főleg azért adhatnék hálát,
hogy nekem nincs egy ugyanolyan öcsém,
mint amilyen én vagyok.

Mert állítólag én
akadályozom őt a fejlődésben.
Ahelyett például,
hogy magával tudna foglalkozni,
örökké csak velem kell,
és hogy ez nemcsak most van így,
de mindig is így volt.

Neki ugyanis régen azt ígérték,
hogy lesz majd egy testvére,
akivel legózhat, focizhat meg ilyesmi,
ehelyett viszont én éveken keresztül csak ordítottam,
bekakiltam és az arcára köptem a spenótot,
és legózni nemhogy *velem*,
de még *tőlem* se lehetett soha,
mert amit ő összerakott,
én mindig szétszedtem,
és ezek után apáék
még nekem voltak képesek igazat adni,
mindig csak nekem,
mintha neki nem is lehetne igaza,
mintha az teljesen ki volna zárva.

És hogy amikor ő ennyi idős volt, mint most én,
állandóan vigyáznia kellett rám,
nehogy megcsússzon a kis lábacska menés közben,
nehogy elvágjam a kis kezecskémet az ollóval,
nehogy beüssöm a kis fejecskémet az ágy szélébe,

nahát ehhez képest én szabad ember vagyok,
mindig azt csinálom, amit akarok
– vele ellentétben, mert neki még mindig
rám kell vigyáznia,
engem kell, hogy őrizzen,
nem mehet el tőlem sehova,
minden délután itthon kell döglenie,
de nem baj, megkeserülöm én még ezt,
megtanít ő még engem kesztyűbe dudálni.

Ilyeneket mondott ma is,
aztán meg elkezdte sorolni a sérelmeit,
hogy ő évekig hegyezte a ceruzáimat,
nehogy elfáradjon a kis kezecském,
hogy ő évekig rakosgatta a játékaimat,
nehogy elfáradjon a kis lábacska,
hogy ő évekig ágyazgatott nekem,
nehogy letörjön a kis derekam az ágyneműtartótól,
de ennek most vége,
ma tényleg megtanít engem kesztyűbe dudálni,
azzal behozta a seprűt és a lapátot,
hogy takarítsam ki a szobám,
de előtte még rakjam el a játékaimat,
hogy ha felmostam a padlót,
már ne tapicskoljam össze a kis lábammal,
éppen ezért a port is felmosás előtt törölgessem le,
és ki ne felejtsem a gumicsónakot
meg a társasjátékok dobozait a szekrény tetején,
azokat is egyenként kell áttörölni.

Az persze nem volt neki elég,
hogy simán végignézze, hogyan csinálom,
mert közben állandóan bele is kellett szólania,
hogy ott még poros a szekrény alja,
meg hogy ezt meg azt még jó volna, ha gyakorolnám,
és hogy nem gondolom-e,
ha szellőztetek, akkor jobban szárad a padló
– lehet, hogy *gyorsabban* szárad,
de *jobban* biztosan nem, mondtam neki,
és amikor végre készen lettem,
megkérdeztem azt is, hogy akkor most

megtanított-e kesztyűbe dudálni,
ez-e a kesztyűbe dudálás, vagy ez a takarítás,
a kesztyűbe dudálás pedig valami egészen más.
Azt felelte, hogy a kesztyűbe dudálás
még csak ezután következik majd,
aztán meg azt, hogy ő úgy látja,
igen jól belejöttem a takarításba,
ezért nekifoghatok az előszobának meg a konyhának is,
és ha már úgymint ott vagyok,
berakhatom a piszkos edényeket a mosogatógépbe,
megöntözhetem a virágokat,
de nemcsak a konyhában, hanem az egész lakásban,
még kint az erkélyen is.

Amikor újra elkezdtem a munkát,
felült az előszobaszekrényre, felhúzta a lábát,
hogy ne zavarjon a söprögetésben,
és miután kényelmesen elhelyezkedett,
elővette a kabátja zsebéből a kesztyűt,
hogy amíg dolgozom, megmutassa a kesztyűbe dudálást.
Először csak simán fújta,
akkor még tényleg úgy szólt, mint egy duda,
néha persze elvette a szájától,
hogy én is halljam a röhögését,
hát mit mondjak, eléggé ellenszenves volt.
Később dallamokat is kezdett játszani rajta,
hogy megpróbáljon felidegesíteni,
de ha én fáradt vagyok, akkor nem tudok ideges lenni,
és ha dolgozom, akkor nagyon el tudok fáradni,
így aztán a takarítás végére teljesen megnyugodtam.

Megint anya jött haza először, mint általában,
és amikor nyílt a bejárati ajtó, a bátyám
azonnal ledobta a kesztyűt az előszobaszekrényre,
de leszállni már nem maradt ideje.

Hát te meg mit csinálsz ott,
kérdezte anya, alighogy belépett,
de a bátyám válaszát nem várta meg,
mert akkor már észrevette azt is,
hogy milyen rend és tisztaság van a lakásban,

ki takarított ki ilyen szépen, kérdezte hát,
én meg azonnal rávágtam, hogy én,
mert ugye tényleg én csináltam mindent,
aztán behívtam a szobámba,
hogya nézze meg a szekrény alját is,
egy szemernyi por sincs alatta,
és nézze meg a szekrény tetején a gumicsónakot
meg a társasjátékok dobozait,
azokat is egyenként töröltem le.
Akkor anya megsimogatta a fejem,
és kíváncsiságból benézett a bátyám szobájába is,
de ott ugyanolyan rendetlenség volt, amilyen szokott,
így hát a konyhába ment, és amikor meglátta,
hogya be vannak rakva a mosatlan edények a gépbe,
összezsapta a tenyerét, és nagyon megdicsért,
példát vehetnél az öcsédről, mondta a bátyámnak,
aki még mindig az előszobaszekrényen ült,
de akkor hirtelen leugrott, berontott a szobájába,
és olyan erősen csapta be maga mögött az ajtót,
hogya majdnem lepergett az összes vakolat.
Én fogtam a kesztyűt,
hogya a helyére tegyem azt is,
ne legyen rendetlenség az előszobaszekrényen se,
de akkor eszembe jutott a kesztyűbe dudálás,
amit tanultam a bátyámtól,
tudniillik, hogya jó lenne kipróbálni,
milyen is az,
így hát odaálltam az ajtaja elé,
hogya fújjam.

Szerintem elég jól ment,
a fáradságom azonnal elmúlt,
perceken keresztül tudtam dudálni teljes tüdőből,
aztán kicsit variáltam a dallamokat,
hogya ő is biztosan meggyőződhesen róla az ajtó mögött:
ma tényleg jól megtanított kesztyűbe dudálni!